

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

12. Dico vobis quia Elias iam venit, cum non cognouerunt eum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

IN MATTHÆI CAP. 17.

12. Dico vobis quia Elias iam venit, & non cognoverunt eum.

Mal. 4.

Elias
Theſbites
denuo
venturus.

CAVILLABANTVR Scribæ & Phariſæi contra Chriſtū, eum propterea pro Meſſia habendum nō eſſe, quia Elias ante aduentum Meſſiæ venturus erat, iuxta illud Malachix. *Ecce ego mittam vobis Eliam Prophetam, antequam veniat dies Domini magnus & horribilis, & convertet cor patrum ad filios, & cor filiorum ad patres eorum, ne forte veniam & percutiam terram anathemate.* Arguebant ergo Scribæ: Nō eſt hic Chriſtus, quia Elias necdum venit. Hanc obiectionem proponunt Chriſto Apoſtoli, qui ſic reſpondet vt & prophetiam confirmet, & Scribarum tamen peruicaciam oſtendat. Confirmat prophetiam dicens: *Elias quidem venturus eſt, & reſtituet omnia.* Hæc verba ſic tractat Caluinus, vt errorem Scribarum in eo fuiſſe doceat, quod verba Malachix de Elia Theſbite Prophetam dudum ſublato intelligerent *quasi in mundum iterum rediturus eſſet.* At verò non in eo poſitus fuit illorū error, nec Chriſtus hoc reſutat, ſed diſertiſſimè confirmat. Ait enim *illum venturum eſſe, & omnia reſtauraturum,* id eſt, Iudæos ad Chriſti fidem reduciturum. Nam de Iudaici populi reſtauratione Malachias agit. Error Scribarum erat, & adhuc hæreticorum hodie pertinax eſt, quod non diſtinguūt de primo Chriſti aduentu & de ſecundo. De ſecundo aduentu, quem *Diem Domini magnū & horribilem* vocat, loquutus eſt Malachias: quem aduentum Elias in perſona præcedet, vt in Apocalypſi

lypsi manifestè docetur, nosque ibi perspicuè ostendimus. Quare 70. Interpretes locum illum Malachiae verentes, posuerunt expressè: *Mittam vobis Eliam Thesbitem.* Deinde si ad literam de Ioanne Baptista intelligeretur, ut volunt haeretici, falsum omnino esset quod hoc loco Christus post mortem Ioan. Baptista dicit, *Elias quidem venturus est;* sicut & illud quod addit, *Restituet omnia.* Neque enim ille quicquam restituit, sed viam tantum Domino prae parauit. Falsum quoque esset quod Ioannes Baptista rogatus, nū Elias esset, respondit, *Non sum.* Falsum denique esset quod Ecclesiasticus de Elia scribit: *Qui inscriptus est in iudicijs* Cap. 48. *temporum, & ἐλεγε τοῖς εἰς ἄλπευ, lenire iracundiam Domini, κατὰ τὰ ὄρη νεοσσὸς κρητὸς πρὸς θυμὸν, ad sedandam iram Iudicij Dei venientis cū furore: cōciliare cor patris ad filiū, & restituere tribus Iacob.* Quae omnia non nisi de extremo Christi iudicio & vltima Iudeorum conuersione intelligi possunt, & Malachiae prophetiam clariorem reddunt. Quod ergo Christus subiungit hoc loco, *Dico autem vobis, quia Elias iam venit, & non cognouerunt eum, &c.* quū secundū literā & personā Eliae sit manifesta contradictio verborum Christi praecedentium, necessario intelligi debet non secundum literā & personam Eliae, sed secundum mysticam aliquam similitudinem eius. Et hunc intellectum Euangelium nobis suppeditat, quum alio in loco scriptum sit de Ioanne Baptista: *Ipsa praecedet ante illum in spiritu & virtute Eliae.* Propter officij igitur similitudinem, & spiritum consimilem, de Ioan. Baptista dicit hūc Christus, *Elias iam venit.* Et hoc sensu Cap. 11. praecedenti dixerat Christus de Ioanne Baptista ad turbas: *Si vultis recipere. i. si absque contentione & attentè vultis considerare, ipse est Elias qui venturus*

est, id est, Hic est alter Elias qui vêturus expectatur. Hunc denique intellectum & sensum sequuntur omnes illi Patres antiquissimi, qui duos testes Dei ante Antichristum venturos, Enoch & Eliam esse tradiderunt: quos ad Apocal. cap. 11, magno numero produximus.

Ex quibus omnibus petulantissima hoc loco Caluini verba solide refelluntur, qui postquam ostendit Scribas & Phariseos Christum recipere noluisse, eo quod Elias nondum venerat, subiungit. *Eodem ferè astu Papistas hodie diabolus fascinat, ne diem Iudicij expectent, donec apparuerint Elias & Enoch.* Sed quod Papistis hodie impingit Calvinus, antiquissimorum & doctissimorum Patrum ante multa secula communis sententia erat, ut super Apocalypsim capite 11, ostendimus. Quibus adde alia August. verba de pecc. orig. libro 2. cap. 23. ubi de illis duobus dicit: *Quos non dubitamus in quibus nati sunt corporibus vivere.* Adde etiam Origenem in hunc locum tract. 2. Iustinum in dial. contra Tryphonem, Hippolytum mart. in homilia de Antichristo, Tertull. in lib. de anima. Theodoretum in cap. 4. Malach. & in epitome diuinorum decretorum cap. penult. Cyrillum Alexand. in Ioan. lib. 1. cap. 24. Procopium Gazeum ad cap. 4. Gen. Epiphanium hæc. 64. & Casarium Gregor. Nazanzeni fratrem dial. 3. cuius verba citat Cedrenus in compendio histor. in Domitiano. Hos omnes Patres & alios alibi citatos, Augustinum, Hilarium, Hieron. Ambros. Prosperum, Gregorium Magnum, Bedam, Chrysoft. Theophylactum, Oecumenium, Damascenum, Aretham, iuxta impium Calvinum *fascinavit diabolus.* Sed sic solet impostor ille, quæ omnium Patrum communis & recepta sententia est, Papistis hodie tribuere, quali

Caluini
procacitas
retudicatur.

Calvinus
Papistarum
nomine
rotam An-
tiquitatis
accusat.

quasi moderna esset Catholicorum opinio, & non totius antiquitatis iudicium, quod homo impudens condemnat.

20. *Si habueritis fidem sicut granum sinapis, dicetis monti huic, Transi hinc illuc; & transibit.*

CA V E N D I sunt hic haereticorum commentarij, Caluini maxime, qui totum hunc Christi sermonem hyperbolicum esse pro certo affirmat. Sed certo certius est audentem haereticum certissime falli. Quum enim Christus hic loquatur non de vulgari omnium credentium fide, sed, vt Caluinus ipse faterur, de speciali seu particulari fide, quam fide miraculorū ille vocat, quūmo; fidei gradus sit, non fidei species, & de qua Paulus ait, *Alteri fides in eodem spiritu,* non est hyberbola, sed sermo proprius ac verus, quod quitali ac tanta fide praediti sunt, id est, feruenti & acri, sicut granum sinapis est, montes de loco transferent. Nam & Gregorium Neocasariensem Episcopū, maximi zeli & ardoris virum, qui in sua dicecesi quum nisi 17. fideles primum inuenisset, in ea moriens non nisi 17. infideles reliquit, montem de suo loco per hanc fidem transfutisse, post Eusebium in historia Ecclesiast. referunt Ruffinus ac Hieronymus in Catal. viorum illustrium. Non est igitur haec fides ad communem totius Ecclesiae fidem extendenda, vt vult Caluinus, sed est paucorum virtute praestantium singulare donum, vt Paulus recenset, nempe eorum qui vacui vitijs, liberi à perturbationibus animi, & soluti à curis seculi, ingentem animo fiduciam concipiunt, Deo que arctius adherēt, vt eleganter in hunc locum docet Euthymius. Tales erant

L 5 Martinus,

1. Cor. 12

Fides miraculorū,

Lib. 7.

cap. 25.